

Verdaguer va saber escriure sobre la vida quotidiana, el món natural, els oficis, els contes i llegendes de personatges insòlits, sorgits del passat rural antic, remot. Paraules de la llengua catalana que la gent del poble guardava en el memòria i gràcies a la transmissió oral van arribar a oïdes del poeta que va saber fixar en la llengua escrita i avui els llegim i rellegim.

De manera que en Verdaguer va confluïr la tradició clàssica dels gran herois i el coneixement del paisatge més proper. El geni creador i l'ofici d'escriure, la devoció cristiana i la vocació sacerdotal, l'amor a la llengua catalana i la consciència de la Renaixença de Catalunya. Un gresol que cohesiona tradició i quotidianitat, erudició i consciència social, obediència i creació, tot aquest conjunt d'actituds són de profunda complexitat i cap al tard van eclosionar en crisi per a la personalitat social de Mn. Cinto, en el seu temps, que no va estar exempt de ruptures socials i de contradiccions.

Vàrem tornar-hi al cap d'uns quants dies, aleshores vam ensopegar un dia clar i vàrem recórrer Folgueroles, la Damunt, l'església de Sant Jordi situada en un petit

turó, entre un dolmen i un altar Verdaguer hi va oficiar la seva primera missa, la Font del Desmai és un lloc amb una plantació de desmais renovada, un indret d'evocació de la vigília del Corpus de 1867 on Collell, Verdaguer i tota una colla de poetes s'hi trobaren per recitar poemes i ha quedat com un símbol. L'any 1917 el Centre Excursionista de Vic col·locà el pedró que commemora aquesta efemèrides, s'hi arriba seguint la ruta verdagueriana i es passa per davant l'abandonada masia Morgadès. Després de retorn al poble de manera que vàrem anar del bressol als Jocs Florals. Aquell matí el camp desprenia una llum verda i el blat onejava sota el sol com un mar desconegut.

A la passejada, durant la qual vàrem seguir la ruta de Verdaguer, vàrem anar conversant sobre la vida i l'obra del poeta i vàrem llegir alguns versos en els llocs més emblemàtics.

Folgueroles ens mostrava una placidesa amable. Verdaguer parla encara en el seu poble. El silenci torbat potser pel murmur dels visitants a la casa-museu, el campanar que repica les hores, i el silenci que ens porta a contemplar un paisatge quiet i viu: fresc on es troben nou i vell.

Rellegir Verdaguer en el paisatge obert a l'aire lliure va resultar un plaer sincer i emotiu. Les dues sortides a Folgueroles van ser un joc de mirades i un encís del paisatge. Un passeig per la història i per la literatura, prenent de la mà aquest dia a dia que constitueix la solidesa de les nostres vides.

Rosa Serra i Sala

Sant Jordi de Puigseslloses, al fons el Turó amb l'ermita. Foto: Montserrat Boter